

60

MVCRP00V65PI

Ministr vnitra
Jan Kubice

Prostřednictvím nabýlo právní moci
dne: 13. 6. 2013
podpis: [Podpis] 14. 6. 2013

V Praze dne 5. 6. 2013
Č.j.: MV- 48565-4/VS-2013

MINISTERSTVO VNITRA ČR
Kancelář ministra vnitra
- 2 -

Došlo: 21-06-2013
č. j.: MV-140 930-9/KH-2013
Přílohy: .....

Rozhodnutí

Ministr vnitra, jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podařilo

právně zastoupen Mgr. Davidem Záhumenským, advokátem se sídlem Burešova 615/6, 602 00 Brno, proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21.3.2013, č.j.: MV-119235-10/P-2012, kterým se odkládá jeho žádost o poskytnutí informace podle § 15 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), pro nesplnění podmínky zaplacení požadované úhrady podle § 17 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. ve výši 25 169,60 Kč, a rozhodl t a k t o :

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á**.

Odůvodnění

I.

Dne 25.10.2012 požádal [ ] dále jen „žadatel“), Ministerstvo vnitra o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb. (dále jen „žádost“). Požadoval poskytnutí údajů týkajících se vyřizování žádostí o náhradu škody či poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným úředním postupem podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 82/1998 Sb.“).

Požadovanou informaci žadatel zformuloval v žádosti do následujících bodů:

1) Kolik žádostí ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. o náhradu škody/újmou za nesprávný úřední postup napadlo na Ministerstvo vnitra v jednotlivých letech 2007-2011?,

Vypraveno dne:

13-06-2013

DB
Maj

2) Kolika z těchto žádostí Ministerstvo spravedlnosti (žadatel má zřejmě na mysli Ministerstvo vnitra, v žádosti uvedl Ministerstvo spravedlnosti) v jednotlivých letech vyhovělo plně, kolika částečně a kolika nevyhovělo vůbec?,

3) V kolika z těchto případů byla následně, po uplatnění žádosti u Ministerstva vnitra, podána žaloba k soudu?,

4) V kolika z těchto žádostí byl nesprávný úřední postup spatřován v průtazích v řízení? A v čem byl typově spatřován nesprávný úřední postup v ostatních případech (čím byly žádosti odůvodněny, ne-li průtahy v řízení)? A v čem byl typově spatřován nesprávný úřední postup v ostatních případech (čím byly žádosti odůvodněny, ne-li průtahy v řízení).

II.

Ministerstvo vnitra v dopise ze dne 29.10.2012 žadateli poskytlo informace k bodu č. 1 a k poskytnutí informací k bodům č. 2 až 4 sdělilo, že jako povinný subjekt ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. těmito informacemi nedisponuje. Vzhledem k této skutečnosti v dopise také kvantifikovalo náklady, které by vznikly Ministerstvu vnitra v souvislosti s jejich získáním a zpracováním, a to v částce 25 196,60 Kč; v souladu s ustanovením § 17 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. upozornilo žadatele o úhradu této částky ve lhůtě do 60 dnů ode dne oznámení výše požadované úhrady, jinak žádost bude odložena. Proti tomuto sdělení k úhradě za mimořádně rozsáhlé vyhledání požadovaných informací podal žadatel stížnost dopisem ze dne 28.11.2012. Předmět stížnosti směřoval na postup Ministerstva vnitra při vyřizování jeho žádosti. Podle příslušnosti byla stížnost služebním postupem postoupena ve smyslu ustanovení § 16a odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. nadřízenému orgánu v rámci organizační struktury Ministerstva vnitra, a to Kanceláři ministra vnitra. Ministr vnitra rozhodnutím ze dne 3.1.2013 pod čj. MV-140930-4/KM-2012 potvrdil postup Ministerstva vnitra v předmětné věci, včetně stanovené výše úhrady 25 196,60 Kč za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací.

Žadatel prostřednictvím právního zástupce podle ustanovení § 80 správního řádu podal žádost na vydání opatření proti nečinnosti (ze dne 12.3.2013). V žádosti se domáhá, aby ministr vnitra přikázal Ministerstvu vnitra neprodleně vydat a odeslat rozhodnutí o odložení žadatelovy žádosti, které by splňovalo náležitosti uvedené v ustanovení § 67 správního řádu. Tato žádost bude řešena samostatně postupem podle správního řádu.

Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 21.3.2013 pod čj. MV-119235-10/P-2012 žádost v bodech 2 až 4 podle § 17 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. odložilo (pro nesplnění podmínky o zaplacení požadované úhrady ve výši 25 196,60 Kč za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací).

III.

Proti tomuto rozhodnutí podal žadatel prostřednictvím právního zástupce včasný rozklad, ve kterém se vyjádřil ke skutkovým okolnostem žádosti spočívající v popisu postupu Ministerstva vnitra v rámci správního řízení o žádosti a ministra vnitra v rámci řízení o shora uvedené stížnosti.

Vyjádřil se k rozsahu práva na informace podle zákona č. 106/1999 Sb. nejen z hlediska právní úpravy dané problematiky v rámci právního řádu České republiky, ale také zakotvení tohoto institutu v mezinárodních úmluvách o základních lidských právech a svobodách s akcentem na čl. 19 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a na čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dále také na Úmluvu OSN o právech osob se zdravotním postižením, podle které, jak žadatel v rozkladu uvedl, má stát v kontextu čl. 31 zajistit těmto osobám dostupnost (existenci) informací a jejich přístupnost (zprostředkování), včetně přístupnosti finanční. Žadatel se domnívá, že normy obsažené v této úmluvě by se měly analogicky použít i na informace, o které požádal v předmětné žádosti.

V souvislosti s rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. As 141/2011 ze dne 9.2.2012 se žadatel v rozkladu zabývá účelem poskytování informací podle zákona č.106/1999 Sb., které by měly být nezbytnou součástí vnitřních kontrolních mechanismů v rámci resortu Ministerstva vnitra. V kontextu této judikatury je pak podle mínění žadatele nemístné, aby Ministerstvo vnitra těmito informacemi nedisponovalo a za jejich zpracování ještě požadovalo od žadatele úhradu. Podle žadatele je dostupnost a přístupnost informací v demokratickém právním státě důležitá, neboť umožňuje významným způsobem realizovat veřejnou kontrolu veřejné moci. Proto, z hlediska významu a smyslu poskytovaných informací, by měly být tyto informace poskytovány bez jakéhokoli omezení včetně finanční kompenzace, protože mají v demokratické společnosti naprosto přirozeným způsobem dohlížet nad demokratičností a dobrou správou veřejné moci prostřednictvím jejího institucionálního zajištění. Žadatel rovněž poukázal na nejednotnou praxi jednotlivých ministerstev, neboť totožná žádost byla uplatněna i u Ministerstva spravedlnosti, které poskytlo v téže věci co nejpodrobnější informace. V té souvislosti poukázal žadatel na skutečnost, že obě ministerstva jsou orgány státní správy, jejichž činnost pro dané oblasti, v nichž je jim svěřena správa, je vysoce analogická. Proto, při nuanci vyplývající ze specifik, kterými je nadána agenda těchto orgánů, se jednalo o skutkově shodné či totožné žádosti o informace, skutkově shodné či totožné případy ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu. V kontextu shora uvedeného je tak postup Ministerstva vnitra při vyřizování jeho žádosti v rozporu se zásadou legitimního očekávání a právní jistoty, která z dotčeného ustanovení správního řádu vyplývá.

K poučení o opravném prostředku (dále jen „poučení“) žadatel odkázal na soudní judikaturu – usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 24.4.2012, čj. 44 A 87/2011-57, publikovaném ve sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2673/2012, z něhož vyplývá, jak doslovně uvedl: „Proti rozhodnutí o odložení věci podle § 17 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, je přípustné odvolání. Přezkoumatelné ve správním soudnictví je až rozhodnutí o odvolání.“ Proto případná žaloba podaná v souladu s poučením uvedeným v napadeném rozhodnutí by podle žadatele s velkou pravděpodobností byla odmítnuta. Proto, byť v rozporu s poučením, podal žadatel rozklad.

Žadatel v kontextu výše zmíněných skutečností navrhl, aby ministr vnitra napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil povinnému orgánu k dalšímu řízení, přičemž by vyjádřil právní názor, kterým by zavázal povinný orgán k bezplatnému poskytnutí požadovaných informací.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise.

Ze spisového materiálu je zřejmé, že žádost o poskytnutí předmětné informace byla uplatněna podle zákona č. 106/1999 Sb.

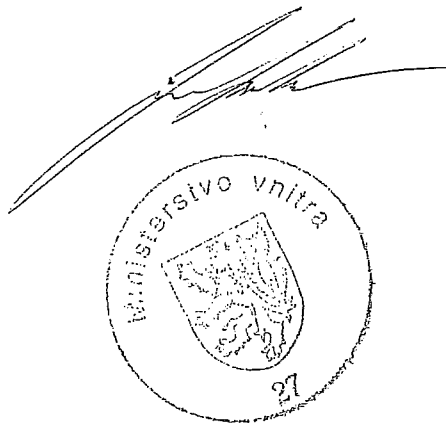
V souvislosti s podaným rozkladem ministr vnitra znovu posoudil všechny skutečnosti důležité pro rozhodnutí. Nejprve se však zabýval otázkou přípustnosti rozkladu v kontextu poučení uvedeného v napadeném rozhodnutí. Námitku žadatele proti nesprávnosti poučení ministr vnitra akceptoval a konstatoval jeho nesprávnost s tím, že vada je zhojena postupem podle ustanovení § 83 odst. 2 správního řádu.

Z hlediska merita věci, přestože účelem zákona č. 106/1999 Sb. je uplatnění práva na informace, jako jednoho z nenahraditelných právních záruk zákonnosti ve veřejné správě a nástroje s jehož pomocí občané mohou provádět kontrolu výkonu veřejné moci, ministr vnitra v daném případě konstatoval, že postup Ministerstva vnitra byl správný a z hlediska příslušných ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. jedině možný. Ministr vnitra neshledal v postupu Ministerstva vnitra věcné pochybení.

Pokud žadatel ve svém rozkladu nad rámec otázky řešené v napadeném rozhodnutí požadoval, aby informace v intencích zákona č. 106/1999 Sb. byla poskytnuta bezplatně, ministr vnitra je toho názoru, že ve věci jím bylo pravomocně rozhodnuto (rozhodnutím ze dne 3.1.2013 pod čj. MV-140930-4/KM-2012). Důvod pro jeho změnu neshledal, a to ani v kontextu námitek žadatelem uplatněných v rozkladu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

 David Zahumenský, advokát

Městský soud v Praze
Hybernská 1006/18
111 21 Praha 1

V Brně dne 8. 8. 2013

Žaloba proti rozhodnutí ministra vnitra

(dle § 65 odst. 1a násl. zákona č. 150/2002 Sb.)

Žalobce:

Zástupce: **Mgr. David Zahumenský**, advokát se sídlem Burešova 615/6,
602 00 Brno

Žalovaný: **Ministr vnitra** se sídlem Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

Elektronicky

Přílohy:

- 1) *Plná moc*
- 2) *Kopie sdělení Ministerstva vnitra ze dne 29. 10. 2012, č. j.: MV-119235-2/P-2012*
- 3) *Kopie rozhodnutí ministra vnitra ze dne 3. 1. 2013, č. j.: MV-140930-4/KM-2012*
- 4) *Kopie rozhodnutí Ministerstva vnitra o odložení věci ze dne 21. 3. 2013,
č. j.: MV-119235-10/P-2012*
- 5) *Kopie žádosti na vydání opatření proti nečinnosti ze dne 6. 3. 2013*
- 6) *Kopie Rozhodnutí ministra vnitra o rozkladu ze dne 5. 6. 2013, č. j.: MV-48565-
4/VS-2013*

I.

K dosavadnímu průběhu řízení

[1] Dne 25. 10. 2012 obdrželo Ministerstvo vnitra České republiky (dále jen „MVČR“), žádost o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., v ní žalobce požadoval poskytnutí následujících údajů:

- 1) *Kolik žádostí ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. na náhradu škody/újmy za nesprávný úřední postup napadlo na Ministerstvo vnitra v jednotlivých letech 2007–2011?*
- 2) *Kolika z těchto žádostí Ministerstvo spravedlnosti v jednotlivých letech vyhovělo plně, kolika částečně a kolika nevyhovělo vůbec?*
- 3) *V kolika z těchto případů byla následně, po uplatnění žádosti u Ministerstva vnitra, podána žaloba k soudu?*
- 4) *V kolika z těchto žádostí byl nesprávný úřední postup spatřován v průtazích v řízení? A v čem byl typově spatřován nesprávný úřední postup v ostatních případech (čím byly žádosti odůvodněny, ne-li průtahy v řízení)?*

[2] Na tuto žádost MVČR odpovědělo sdělením ze dne 29. 10. 2012, č. j.: MV-119235-2/P-2012, jež bylo žalobci doručeno dne 2. 11. 2012. Obsahem tohoto sdělení byla odpověď na první z výše uvedených otázek a podmínění poskytnutí dalších požadovaných informací uhrazením částky ve výši 25 169,60 Kč, v souladu s § 17 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., spolu s popisem skutečností, které MVČR k výpočtu této částky vedly.

[3] Jelikož se žalobce se zmíněnou podmínkou úhrady finanční částky neztotožnil, podal proti výše uvedenému sdělení dne 28. 11. 2012 stížnost dle § 16a odst. 1 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb., v níž se domáhal změny stanoviska MVČR ve vztahu k úhradě za výše uvedené informace, a to tak, aby je MVČR zveřejňovalo samo od sebe, a pokud ne, tak alespoň, aby je žadatelům zpřístupnilo bez ohledu na jejich objem, bezplatně, či pouze za drobnou úhradu.

[4] Ministr vnitra (dále jen „Ministr“) jakožto orgán příslušný k projednání výše uvedené stížnosti v souladu s § 16a odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. vydal dne 3. 1. 2013 rozhodnutí č. j.: MV-140930-4/KM-2012, jímž podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. výši úhrady potvrdil.

[5] Následně v důsledku uplynutí zákonné šedesátidenní lhůty stanovené § 17 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. MVČR žalobcovu žádost odložilo, aniž by však o tom vydalo odůvodněné rozhodnutí v souladu s názorem Krajského soudu v Praze vyjádřeným v usnesení ze dne 24. dubna 2012, č. j.: 44 A 87/2011-57, publikovaném ve sbírce Nejvyššího správního soudu pod číslem 2166/2012. Žalobce proto podal dne 6. 3. 2013 žádost na vydání opatření proti nečinnosti ministrovi vnitra, nadřízenému orgánu ve smyslu § 80 zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen „SŘ“), po jejímž odeslání obdržel dne 21. 3. 2013 rozhodnutí MVČR o odložení věci vydané téhož dne, č. j.: MV-119235-10/P-2012.

[6] Proti rozhodnutí o odložení věci podal žalobce v kontextu výše zmíněného judikátu Krajského soud v Praze dne 28. 3. 2013 rozklad dle § 81 a násl. ve spojení s § 152 SŘ. Ministr jakožto orgán opět příslušný k jeho projednání o rozkladu rozhodl tak, že jej

David Zahumenský, advokát

rozhodnutím ze dne 5. 6. 2013, č. j.: MV-48565-4/VS-2013 (dále jen „Rozhodnutí“), zamítl. Toto rozhodnutí obdržel žalobce prostřednictvím svého právního zástupce dne 13. 6. 2013.

[7] S výše uvedenými názory MVČR a ministra vnitra žalobce nesouhlasí a podává proti Rozhodnutí tuto žalobu dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. (dále jen „SŘS“).

Důkaz: *Kopie sdělení Ministerstva vnitra ze dne 29. 10. 2012, č. j.: MV-119235-2/P-2012*

Kopie rozhodnutí ministra vnitra ze dne 3. 1. 2013, č. j.: MV-140930-4/KM-2012

Kopie rozhodnutí Ministerstva vnitra o odložení věci ze dne 21. 3. 2013, č. j.: MV-119235-10/P-2012

Kopie žádosti na vydání opatření proti nečinnosti ze dne 6. 3. 2013

Kopie Rozhodnutí ministra vnitra o rozkladu ze dne 5. 6. 2013, č. j.: MV-48565-4/VS-2013

II.

K rozsahu práva na informace

[8] Právo na informace není upraveno toliko v InfZ a jiných tuzemských právních předpisech, nýbrž i v celé řadě mezinárodních úmluv o základních lidských právech a svobodách. Na univerzální úrovni jej ukotvuje Mezinárodní pakt o občanských a politických právech v čl. 19 a na úrovni regionální pak Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod v čl. 10. Obě tato ustanovení upravují právo na svobodné přijímání informací, které je v kontextu současné praxe (především dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva – viz např. rozhodnutí *Társaság a Szabadságjogokért proti Maďarsku*¹ a *Kenedi proti Maďarsku*²) nutno vykládat extensivně, ne toliko jako právo na pouhý příjem informací, ale také jako právo na přístup k nim a pozitivní povinnost státu takovýto přístup zajistit.

[9] Jak dále praví obě výše zmíněná ustanovení, omezení, či jiné překážky ve výkonu tohoto práva na straně jedné a povinnosti státu na straně druhé lze provádět pouze, pokud tak stanoví zákon, a zároveň pokud jsou taková omezení skutečně nezbytná. A *contrario* nehrozí-li poskytnutím informace jakýkoliv zásah do práv jiných osob, ohrožení bezpečnosti státu apod. je povinností státních orgánů v rámci zachování vysokého standardu ochrany lidských práv poskytnout požadované informace bez jakýchkoliv překážek či restrikcí.

[10] Účastník řízení v tomto kontextu dále upozorňuje na nejnovější Úmluvu OSN o lidských právech, konkrétně Úmluvu OSN o právech osob se zdravotním postižením, kterou Česká republika ratifikovala v roce 2009. Podle čl. 31 odst. 2 je Česká republika povinna shromážděné informace učinit přístupnými tak, aby mohly posloužit k hodnocení naplňování závazků České republiky, které z této Úmluvy vyplývají. Specificky je v čl. 31

¹ Rozsudek ESLP a *Társaság a Szabadságjogokért proti Maďarsku* ze dne 14. 7. 2009, stížnost č. 37374/05

² Rozsudek ESLP a *Kenedi proti Maďarsku* ze dne 26. 8. 2009, stížnost č. 31475/05.

odst. 3 zdůrazněna povinnost zajistit přístupnost informací osobám se zdravotním postižením. Účastník řízení má za to, že tato specifická povinnost podle čl. 31 Úmluvy OSN souvisí s obecnou povinností státu zajistit dostupnost (existenci) informací a jejich přístupnost (zprostředkování), včetně přístupnosti finanční. Účastník řízení je toho názoru, že normy obsažené v této úmluvě by se měly analogicky použít i na informace, které požadoval ve své žádosti.

III.

K významu požadovaných informací pro kontrolu veřejné správy

[11] Ustanovení § 17 InfZ sice umožňuje povinným subjektům požadovat za poskytnutí informace úhradu účelně vynaložených nákladů, avšak podmiňování poskytnutí kýžených informací zaplacením požadované částky se v tomto případě jeví jako neoprávněné, a to jak z pohledu mezinárodního, tak vnitrostátního práva. Zde je nezbytné připomenout význam práva na informace a jeho realizace coby jedné z právních záruk zákonnosti ve veřejné správě a nástroj, s jehož pomocí mohou občané, respektive veřejnost, provádět kontrolu výkonu veřejné moci, čímž se rovněž posiluje jejich důvěra vůči orgánům (institucím) veřejné moci, a nesporně bezpřekážkový výkon takovéto kontroly napomáhá k ochraně základních lidských práv a svobod. Ostatně právo na svobodný přístup k informacím je elementární součástí principu otevřenosti veřejné správy.

[12] K důležitosti práva na informace se obdobně vyjádřil i Nejvyšší správní soud (například v rozsudku sp. zn. 1 As 141/2011 ze dne 9. 2. 2012, citujícím mj. rozsudek sp. zn. 5 As 28/2007 ze dne 17. 1. 2008) či Ústavní soud (například v nálezu sp. zn. I. ÚS 517/10 ze dne 15. 11. 2010). Proto i s ohledem na tento jedinečný význam práva na informace by jeho omezení v různé podobě (odmítnutí či například podmínění poskytnutí informace zaplacením finanční částky) měla být vykládána restriktivně. Přesněji by se měla posuzovat důležitost takové informace pro zmíněnou kontrolu veřejné správy, a dle tohoto vhodnost kladení překážek na cestě za jejím poskytnutím.

[13] Právě uvedené je třeba mít na mysli i při posuzování žádostí o poskytnutí informací, které žalobce specifikoval v bodech 2 – 4 své žádosti. Dotčená data vypovídají o tom, jak je ministerstvo samo schopno reflektovat pochybení ve svém resortu, respektive jakým procentem případů takových namítaných pochybení se samo zabývá; dále naznačují, v jakém procentu případů je prvotní reakce ministerstva (plné vyhovění, nevyhovění žádosti podle zákona č. 82/1998 Sb.) potvrzena, či naopak zkritizována a vyvrácena následným rozhodnutím soudu; a konečně z nich vyplývá i údaj, k jakým typovým pochybením dochází v resortu ministerstva nejčastěji.

[14] Slovy NSS z rozsudku sp. zn. 1 As 141/2011 ze dne 9. 2. 2012: „Lze si jen stěžít představit, jak by mohla být činnost celního úřadu (který byl v dané věci žalovaným orgánem – pozn. Stěžovatele) v souladu s některými ze základních zásad tzv. dobré správy, jako je zásada legality či zásada předvídatelnosti rozhodování správního orgánu a legitimního očekávání účastníků správního řízení (§ 2 správního řádu), kdyby celní úřad nijak nereflektoval ‚zpětnou vazbu‘, jež mu poskytují rozhodnutí nadřízených správních orgánů a soudů.“ Výše zmíněné informace by tak měly být nezbytnou součástí vnitřních kontrolních mechanismů v rámci resortu Ministerstva vnitra, ba co víc důležitost těchto

informací pro kontrolu ze strany občanů přímo volá po tom, aby je ministerstvo samo pravidelně samo zveřejňovalo. V kontextu této judikatury je tedy názoru účastníka řízení nemístné, aby MVČR takovými statistika mi vůbec nedisponovalo, natož aby za úkony vedoucí k jejich sestavování ještě požadovalo úhradu od žadatelů o informace.

[15] Dostupnost a přístupnost všech uvedených informací je v demokratickém právním státě nadměru důležitá, neboť umožňuje významným způsobem realizovat veřejnou kontrolu veřejné moci, a to včetně jejích donucovacích složek (např. policie), u nichž je demokratická veřejná kontrola obzvláště nezbytná a klíčová. A tak pokud uvážíme smysl a význam požadovaných informací, je nutno dojít k závěru, že dané údaje by měly být poskytnuty bez jakýchkoli omezení, včetně finančního podmínění, a to z toho důvodu, že se jedná o informace naprosto esenciální v životě demokratické společnosti dohlížející na demokratičnost a dobrou správu veřejnomocenských orgánů a institucí.

IV.

K rozporu v praxi ústředních orgánů státní správy

[16] Dále si účastník řízení dovoluje upozornit na nejednotnou praxi jednotlivých ministerstev, jež je ve vztahu k veřejnosti nepochybně nežádoucí. V podstatě totožná žádost o informace byla totiž dne 26. 3. 2012 adresována i na Ministerstvo spravedlnosti (dále jen „MSČR“), které mi posléze dne 5. 4. 2012 poskytlo co nejpodrobnější odpovědi na všechny v ní obsažené otázky.³ V kontextu této zkušenosti působí napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra ještě více překvapivě. Uvedená nejednotná praxe nepůsobí pozitivně navenek, vůči občanům, přičemž při sbližování postupu jednotlivých ministerstev je jistě záhodno nesnižovat standard už někde dosažený, ale naopak usilovat o dosažení toho nejvyššího standardu ve všech případech.

[17] Byť se nejedná o totožný správní orgán, MSČR a MVČR jsou oba ústřední orgány státní správy, jejichž činnost je pro dané oblasti, v nichž je jim svěřena správa vysoce analogická. V obou případech se také, až na malé nuance vyplývající ze specifík, jimiž je nadána agenda těchto orgánů, jednalo o totožné žádosti o informace, a tedy skutkově shodné či totožné případy ve smyslu § 2 odst. 4 SŘ. Dle názoru účastníka řízení je tak postup MVČR při vyřizování jeho žádosti v rozporu se zásadou legitimního očekávání a právní jistoty, která z řečeného ustanovení SŘ vyplývá.

V.

K argumentu nakládání s majetkem ČR

[18] Jako jeden z hlavních argumentů pro rozhodnutí Ministra o stížnosti žalobce proti výši požadované úhrady za poskytnutí informací ze dne 3. 1. 2013, č. j.: MV-140930-4/KM-2012, které přímo vedlo až k rozhodnutí MVČR o odložení věci ze dne 21. 3. 2013, č. j.: MV-119235-10/P-2012 a Rozhodnutí, které touto je žalobou napadáno, slouží poukázání na znění § 14 zákona č. 219/2000 Sb., který ukládá organizačním složkám státu, aby svým jednáním majetek státu nepoškozovaly a neodůvodněně nesnižovaly

³ Tato žádost byla podána jiným pracovníkem Ligy lidských práv, o. s., ve kterémžto sdružení účastník řízení také působí.

 David Zahumenský, advokát

jeho rozsah a hodnotu anebo výnos z tohoto majetku atd. Na jednu stranu se jedná o argument pádný, na druhou však nemůže obstát v této situaci, co více, stává se v ní až nelogickým.

[19] Jak je patrné z výše uvedeného textu, žalobce se domáhá bezplatného poskytnutí informací, které neslouží k ničemu jinému, než vyhodnocení činnosti MVČR v dané oblasti a díky této reflexi jeho fungování napomoci při jejím budoucím zdokonalování, jak z pohledu správní vědy, tak vědy správního práva. Pokud by pak měly organizační složky státu ustanovení zákona č. 219/2000 Sb. interpretovat tak, jak nastínili MVČR a Ministr, tak by to *ad absurdum* vedlo k tomu, že by tyto orgány musely rezignovat na veškerou reflexi své činnosti a jakékoliv statistické vyhodnocování, což by znemožnilo jakékoliv zlepšování jejich fungování a stěží by se taková situace dala považovat za souladnou s principem dobré správy, který mají i organizační složky státu naplňovat. Žalobce je proto toho názoru, že podobné odůvodňování neposkytnutí zmíněných informací či informací obdobných rozhodně není na místě.

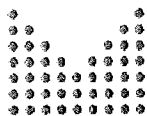
Důkaz: *Kopie rozhodnutí ministra vnitra ze dne 3. 1. 2013, č. j.: MV-140930-4/KM-2012*

VI. Petit

V kontextu výše zmíněných skutečností žalobce navrhuje, aby Městský soud v Praze vydal následující r o z s u d e k :

- 1. Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 5. 6. 2013, č. j.: MV-48565-4/VS-2013 se r u š í.**
- 2. Věc se vrací ministrovi vnitra k dalšímu řízení.**
- 3. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení k rukám jeho právního zástupce, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku**

v. z. Mgr. David Zahumenský

MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

MVCRX01MNXI
prvotní identifikátor

odbor právní
náměstí Hrdinů 1634/3
P.O. BOX 155/P, Praha 4
14021

Č. j. MV-119235-19/P-2012

Praha 26. září 2013
Počet listů: 5

Městský soud v Praze
pracoviště Hybernská
Hybernská 18
111 12

K č. j.: 6A 149/2013

Žalobce :

zastoupený: Mgr. Davidem Záhumenským, advokátem, Brno, Burešova
615

Žalovaný: Ministerstvo vnitra, Praha 7, Nad Štolou 3

Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.6.2013 č. j. MV-48565-4/VS-2013
- vyjádření žalovaného k žalobě

I.

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5.6.2013 č. j. MV - 48565-4/VS-2013 a úhrady nákladů řízení.

K žalobnímu návrhu podává žalovaný následující vyjádření.

II.

Žalobce se dne 25. 10. 2012 obrátil elektronickou poštou na povinný subjekt – Ministerstvo vnitra, odbor právní (dále jen „povinný subjekt“) se žádostí, ve které požádal o poskytnutí následujících informací, týkajících se vyřizování žádostí o náhradu škody či poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným úředním postupem podle zákona č. 82/1998 Sb.

- „1) Kolik žádostí ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. na náhradu škody/újmou za nesprávný úřední postup napadlo na Ministerstvo vnitra v jednotlivých letech 2007 – 2011?
- 2) Kolika z těchto žádostí Ministerstvo spravedlnosti v jednotlivých letech vyhovělo plně, kolika částečně a kolika nevyhovělo vůbec?
- 3) V kolika z těchto případů byla následně, po uplatnění žádostí u Ministerstva vnitra, podána žaloba k soudu?
- 4) V kolika z těchto žádostí byl nesprávný úřední postup spatřován v průtazích v řízení? A v čem byl typově spatřován nesprávný úřední postup v ostatních případech (čím byly žádosti odůvodněny, ne-li průtahy v řízení).“

Povinný subjekt sdělením ze dne 29. 10. 2012 vyřídil žádost žalobce pod bodem 1) a ve zbytku, tj. k bodům 2), 3) a 4) vyzval žalobce ve smyslu § 17 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. k uhrazení nákladů poskytnutí informace ve výši 25.169,60 Kč,-, když vyčíslil výši požadované úhrady podle Sazebníku úhrad za poskytování informací, schváleného Ministerstvem vnitra pod č.j. MV-12381-1/EKO-2009; náklady za každou celou 1 hodinu mimořádně rozsáhlého vyhledávání částkou 251,-Kč za v průměru 100,277397192 hodiny při vyhledání, zkompletování, posouzení, zaevidování a typové rozdělení materiálu v počtu 623 žádostí.

Žalobce podal stížnost dne 3. 12. 2012 (ze dne 28. 11. 2012) podle § 16a odst. 1 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb., v níž nesouhlasil s výzvou k uhrazení

nákladů za poskytnutí informace a namítal, že povinný subjekt nemá právo v daném případě požadovat úhradu za mimořádné rozsáhlé vyhledávání. Namítal, že právo na informace je zakotveno v zákoně č. 106/1999 Sb. a v mezinárodních úmluvách o základních lidských právech a svobodách. Právo na informace je nutno vykládat extensivně, ne toliko jako právo na pouhý příjem informací, ale také jako právo na přístup k nim a pozitivní povinnost státu takovýto přístup zajistit. Podle Úmluvy OSN o lidských právech, konkrétně Úmluvy o právech osob se zdravotním postižením, je Česká republika povinna shromážděné informace učinit přístupnými tak, aby mohly posloužit k hodnocení naplňování závazků České republiky, které z této Úmluvy vyplývají. Tato specifická povinnost souvisí podle žalobce s obecnou povinností státu zajistit dostupnost informací a jejich přístupnost, včetně přístupnosti finanční. Zaplacení požadované částky se v tomto případě jeví jako neoprávněné, a to jak z pohledu mezinárodního, tak vnitrostátního práva. Význam práva na informace a jeho realizace spočívá v tom, že s jeho pomocí mohou občané provádět kontrolu výkonu veřejné moci, čímž se posiluje jejich důvěra vůči orgánům veřejné moci a nesporně bezpřekážkový výkon takovéto kontroly napomáhá k ochraně základních lidských práv a svobod. Žalobce odkazoval na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012 č.j. 1 As 141/2011. Měla by se posuzovat důležitost informace pro zmíněnou kontrolu veřejné správy, a dle toho vhodnost kladení překážek na cestě za jejím poskytnutím. Právě uvedené měl žalobce na mysli pod body 2), 3), 4) jeho žádosti, neboť dotčená data vypovídají o tom, jak je ministerstvo samo schopno reflektovat pochybení ve svém resortu, resp. jakým procentem případů takových namítaných pochybení se samo zabývá, v jakém procentu případů je prvotní reakce ministerstva potvrzena či naopak zkritizována a vyvrácena následným rozhodnutím soudu a konečně z těchto dat vyplývá údaj, k jakým typovým pochybením dochází v resortu ministerstva nejčastěji. Dostupnost a přístupnost všech uvedených informací je v demokratickém státě, jak uvedl žalobce, nadmíru důležitá, neboť umožňuje významným způsobem realizovat veřejnou kontrolu veřejné moci; údaje by měly být poskytnuty bez jakýchkoli omezení, včetně finančního podmínění. Dále žalobce upozornil na nejednotnou praxi ministerstev, kdy v podstatě totožnou žádost adresoval Ministerstvu spravedlnosti a toto mu poskytlo podrobně informace. Žádal o přehodnocení stanoviska povinného subjektu tak, že za poskytnutí požadovaných informací nebude požadována žádná úhrada, případně, aby byla alespoň zvážena její výše.

Žalovaný po posouzení věci rozhodl podle ustanovení § 16a odst. 7 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. a výši úhrady 25.169,60 Kč potvrdil rozhodnutím ze dne 3. 1. 2013 pod č.j. MV-140930-4/KM-2012.

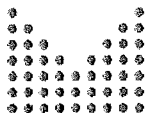
Výzva k uhrazení nákladů za poskytnutí informace povinného subjektu obsahovala přesné pojmenování příslušných dokumentů, které budou žalobci poskytnuty, osobní náklady na mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací, včetně počtu hodin a ceny za 1 hodinu. Z toho je patrné, že výzva povinného subjektu splňovala veškeré zákonné předpoklady.

V rámci obdržené žádosti povinný subjekt, v souvislosti se skutečností, že požadovanými informacemi nedisponuje a tyto není možné získat prostou mechanickou kontrolou existujícího spisového materiálu, provedl objektivní a kvalifikovaný odhad nákladů, které na mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací vynaloží. Pracovníci odboru právního provedli ve dnech 9.7.–11.7.2012 mimořádně rozsáhlé vyhledávání, posouzení, zaevidování a typové rozdělení celkem 73 spisů náhrad škod z nesprávného úředního postupu za rok 2008, evidovaných na odboru právním. Rozsah vynaložených nákladů na 73 žádostí byl celkem 11,75 hodiny. K příslušným výpočtům byly učiněny záznamy tří zúčastněných pracovníků odboru právního a v souladu se sazebníkem úhrad vypočtena částka 25.169,60 Kč. Odbor právní do částky nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací zahrnul dobu, po kterou tři zaměstnanci byli nuceni přerušit a odložit plnění svých ostatních úkolů a cíleně se po tuto dobu věnovali vyhledávání informací.

Žádný právní předpis nestanoví povinnost detailní evidence v oblasti jednotlivých okruhů žádostí o náhradu škody, jejichž vyřizování spadá do působnosti povinného subjektu. Povinný subjekt samozřejmě disponuje interní evidencí, která však není uzpůsobena možností zpětného dohledávání podrobností jednotlivých žádostí v takové sestavě, jak ji požaduje žalobce. Bez nutnosti mimořádně rozsáhlého manuálního vyhledávání lze poskytnout pouze informaci o počtu jednotlivých žádostí o náhradu škody podle zákona č. 82/1998 Sb. za určité období. Tato informace byla žalobci bez prodlevy poskytnuta.

III.

V žalobě opět žalobce podává stejné námitky jako ve shora uvedeném odvolání. Uvádí, že právo na informace není upraveno jen v zákoně č. 106/1999 Sb.

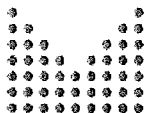

a jiných tuzemských právních předpisech, nýbrž i v celé řadě mezinárodních úmluv o základních lidských právech a svobodách. V kontextu současné praxe je nutno jej vykládat extensivně, ne toliko jako právo na pouhý příjem informací, ale také jako právo na přístup k nim a pozitivní povinnost státu takovýto přístup zajistit. Je povinností státních orgánů, v rámci zachování vysokého standardu ochrany lidských práv, poskytnout požadované informace bez jakýchkoliv překážek či restrikcí. Upozorňuje na nejnovější Úmluvu OSN o lidských právech, konkrétně Úmluvu OSN o právech osob se zdravotním postižením. Žalobce má za to, že specifická povinnost podle čl. 31 Úmluvy souvisí s obecnou povinností státu zajistit dostupnost (existenci) informací a jejich přístupnost (zprostředkování), včetně přístupnosti finanční; domnívá se, že normy obsažené v Úmluvě by se měly analogicky použít i na informace, které požadoval ve své žádosti.

Dále se žalobce vyjádřil k významu požadovaných informací pro kontrolu veřejné správy a označil požadovanou částku za poskytnutí kýžených informací jako za neoprávněnou, a to z pohledu práva vnitrostátního i mezinárodního. Připomíná opět, že význam práva na informace a jeho realizace coby jedné z právních záruk zákonnosti ve veřejné správě a nástroj, s jehož pomocí může veřejnost provádět kontrolu výkonu veřejné moci, čímž se posiluje její důvěra vůči orgánům veřejné moci a nesporně bezpřekážkový výkon takovéto kontroly, napomáhá k ochraně základních lidských práv a svobod. Dotčená data, která požadoval, vypovídají o tom, jak je ministerstvo samo schopno reflektovat pochybení ve svém resortu. Podle názoru žalobce je nemístné, aby Ministerstvo vnitra takovýmito statistikami vůbec nedisponovalo, natož aby za úkony vedoucí k jejich sestavování ještě požadovalo úhradu. Dostupnost a přístupnost uvedených informací je v demokratickém právním státě nadmíru důležitá, neboť podle žalobce umožňuje významným způsobem realizovat veřejnou kontrolu veřejné moci, a to včetně jejich donucovacích složek (např. policie), u nichž je demokratická veřejná kontrola obzvláště nezbytná. Pokud se uváží smysl a význam požadovaných informací, je nutno dojít k závěru, že dané údaje by měly být poskytnuty bez jakýchkoliv omezení, včetně finančního podmínění.

V části žaloby upozorňuje žalobce na nejednotnou praxi jednotlivých ministerstev, jež je ve vztahu k veřejnosti nepochybně nežádoucí. V podstatě totožnou žádost adresoval Ministerstvu spravedlnosti a toto mu poskytlo podrobné informace. Podle žalobce je postup Ministerstva vnitra při vyřizování jeho žádosti v rozporu se zásadou legitimního očekávání a právní jistoty, která vyplývá ze správního řádu.

Žalobce k argumentu žalovaného ohledně nakládání s majetkem ČR uvádí, že nemůže obstát v této situaci a stává se v ní až nelogickým. Žalobce se domáhá bezplatného poskytnutí informací, které neslouží k ničemu jinému, než vyhodnocení činnosti ministerstva v dané oblasti a díky této reflexi může napomoci jeho fungování při jejím budoucím zdokonalování, jak z pohledu správní vědy, tak vědy správního práva. Pokud by měly organizační složky zákon č. 219/2000 Sb. interpretovat tak, jak nastínilo Ministerstvo vnitra, tak by to ad absurdum vedlo k tomu, že by tyto orgány musely rezignovat na veškerou reflexi své činnosti a jakékoliv statistické vyhodnocování, což by znemožnilo jakékoliv zlepšování jejich fungování a stěží by se taková situace dala považovat za souladnou s principem dobré správy, který mají i organizační složky státu naplňovat. Žalobce je toho názoru, že podobné odůvodňování neposkytnutí zmíněných informací není na místě.

V petitu žaloby žalobce žádá zrušení rozhodnutí ministra vnitra ze dne 5. 6. 2013 č.j. MV-48565-4/VS-2013 a požaduje, aby věc byla vrácena ministroví vnitra k dalšímu řízení.

IV.

Většina námitek uvedených v žalobě je totožná s námitkami uvedenými již ve stížnosti dle § 16a odst. 1 písm.d) zákona č. 106/1999 Sb.; k některým námitkám v žalobě žalovaný obecně sděluje následující:

Obecně lze konstatovat, že zákon č. 106/1999 Sb. splňuje všechny požadavky mezinárodních i komunitárních dokumentů. Účelem zákona je co nejširší realizace práva na informace, zejména v souladu se standardy běžnými v zemích Evropské unie. Je pravdou, že smyslem a účelem práva na informace je veřejná kontrola výkonu státní moci; v této souvislosti však musíme připomenout, že žádný právní předpis nestanoví povinnost detailní evidence v oblasti jednotlivých okruhů žádostí o náhradu škody, jejichž vyřizování spadá do působnosti povinného subjektu. Proto je nutné požadované informace pro žalobce opatřit, což představuje mimořádně rozsáhlé vyhledávání, za které je možné požadovat úhradu v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb. Žadatel má právo se rozhodnout, zda úhradu zaplatí, platba je však současně zákonnou podmínkou poskytnutí informace. Povinný subjekt takto sděluje, že opatření informací si vyžádá určité náklady, povinný subjekt může žádat jejich úhradu a předkládá žadateli možnost tyto náklady akceptovat a uhradit, nebo neuhradit. Tímto sdělením, ani vyřízením stížnosti proti tomuto sdělení, není upřeno

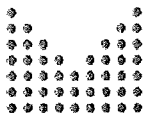

právo na informace, právě naopak, jsou vymezeny podmínky, za nichž bude informace poskytnuta. Akceptuje-li žadatel sdělenou částku, informace se mu dostane a jeho právo je tedy saturováno. Žadatel není nijak nucen částku akceptovat a úhrada sama, ani její výše, nejsou exekučovatelné. Teprve odložení žádosti při neuhrazení sdělené částky je vrchnostenským aktem, jímž je žadateli jeho právo na informace odepřeno, a je pak na správním soudu, aby na základě žaloby rozhodl, zda se tak stalo po právu.

Dle ustanovení § 17 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. jsou povinné subjekty v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací. Dle ustanovení § 17 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. v případě, že bude povinný subjekt za poskytnutí informace požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady žadateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Úhradu nákladů lze tedy považovat za opatření legitimní a přiměřené, které nenarušuje právo na informace.

Je proto na uvážení povinného subjektu, zda bude či nebude úhradu nákladů žádat. V této souvislosti žalovaný poukazuje i na § 14 odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, podle něhož musí být majetek organizační složky státu využíván účelně a hospodárně, přičemž organizační složka si musí počínat tak, aby svým jednáním majetek nepoškozovala a neodůvodněně nesnižovala jeho rozsah, hodnotu anebo výnos z tohoto majetku. Žalovaný, jako povinný subjekt, tedy s odkazem na uvedené může přistoupit k neuplatnění požadavku na úhradu nákladů jen zcela výjimečně a v odůvodněných případech. Právu povinného subjektu požadovat úhradu nákladů neodpovídá povinnost žalobce úhradu provést. Žalobce má právo se rozhodnout, zda úhradu zaplatí, či nikoliv. Sdělení povinného subjektu žalobci, že opatření informací si vyžádá náklady, nelze považovat za upření práva na informace, pouze vymezení podmínek, za nichž bude informace poskytnuta (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího soudu správního č.j. 2 As 34/2008-90 ze dne 21. 9. 2010).

Žalovaný má za to, že o mimořádně rozsáhlé vyhledání informací se jedná tehdy, jestliže shromáždění informací pro povinný subjekt představuje v jeho

konkrétních podmínkách časově náročnou činnost, která se objektivně vzato vymyká běžnému poskytování informací povinným subjektem, tedy jestliže vyhledání informací již v daném případě nelze, s ohledem na pojetí veřejné správy jako služby veřejnosti, považovat za běžnou, povinný subjekt nijak nezatěžující součást obvyklé agendy. Mimořádně rozsáhlé vyhledání informací však nemůže být odvozeno od komplikovanosti vnitřního systému, který povinný subjekt sám stanovil pro ukládání informací, resp. pro postup při vyřizování žádostí; případná složitost zvyšující časové či personální nároky na vyřizování žádosti o poskytnutí informace nemůže jít „k tíži“ žalobce, zejména tehdy, pokud informace přesně a jasně vymezil pomocí dokumentů, v nichž jsou tyto informace zaznamenány. Povinný subjekt musí ve spisu o vyřizování žádosti řádně doložit, že se v daném případě skutečně jednalo o mimořádně rozsáhlé vyhledání informací. Takové doložení je přitom zpravidla provedeno tak, že příslušní zaměstnanci, kteří se na vyhledávání podíleli, vyčíslí dobu strávenou vyhledáváním požadovaných informací a v záznamu založeném do spisu popíší způsob vyhledání informací. Povinný subjekt musí také prokázat, že se skutečně jednalo o vyhledávání mimořádně rozsáhlé, tedy musí objasnit, v čem spočívala jeho mimořádná rozsáhlost. Odbor právní postupoval zcela v intencích shora uvedených skutečností.

Žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 141/2011 ze dne 9. 2. 2012 byl vydán ve věci požadavku úhrady nákladů za vytvoření nové informace povinným subjektem a v souvislosti s předmětnou žádostí jej nelze aplikovat, neboť zde povinný subjekt odmítl poskytnout informace s tím, že se jedná o vytvoření informace nové dle § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. Odbor právní žádost o poskytnutí informací neodmítl, ale pouze požaduje za jejich poskytnutí úhradu v souladu se zákonnými ustanoveními § 17 zákona č. 106/1999 Sb.

Povinný subjekt poté pod č.j. MV-119235-10/P-2012 rozhodl dne 21. 3. 2013 o odložení žádosti žalobce o poskytnutí informace ze dne 25. 10. 2012 pro nesplnění podmínky zaplacení požadované úhrady podle § 17 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb.

Žalobce proti rozhodnutí odboru právního o odložení žádosti ze dne 21. 3. 2013 č.j. MV-119235-10/P-2012 podal rozklad ze dne 28. 3. 2013, který ministr vnitra podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu dne 5. 6. 2013 zamítl pod č.j. MV-48565-4/VS-2013. V rozhodnutí bylo konstatováno, že v daném případě byl postup ministerstva správný a z hlediska příslušných ustanovení zákona č. 106/1999 Sb.

jedině možný; ministr vnitra neshledal v postupu povinného subjektu věcné pochybení. Žalobce ve svém rozkladu nad rámec řešené otázky požadoval, aby informace byla poskytnuta bezplatně, ministr vnitra byl toho názoru, že ve věci jím bylo pravomocně rozhodnuto pod č.j. MV-140930-4/KM-2012; důvod pro změnu neshledal, a to ani v kontextu námitek žalobcem uplatněných v rozkladu. Námitky obsažené v rozkladu jsou v podstatě stejné jako námitky ve stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb. a i v nyní podané žalobě.

V.

Na základě všech shora uvedených skutečností nelze označit rozhodnutí Ministerstva vnitra vydané pod č.j. MV-48565-4/VS-2013 ze dne 5.6.2013 za nesprávné, jak to činí žalobce. Odůvodnění je podrobné, jasné a srozumitelné a námitky žalobce jsou v něm vypořádány bezezbytku, přičemž vyslovené právní úvahy vycházejí z platných právních předpisů a ustálené judikatury ve věci a jednoznačně podporují rozhodnutí tak, jak bylo vydáno. Žalovaný proto navrhuje, aby soud podanou žalobu zamítl v celém rozsahu.

Cestou poštovní přepravy soudu zasíláme originál spisu č.j. MV-140930/KM-2012, který je v dané věci veden žalovaným.

JUDr. Ivana Pecháčková

ředitelka odboru právního

podepsáno elektronicky

Vypracoval: ..... Vyhотовeno ve .....
Souhlasí: ..... výtiscích o .....
Opsal: ..... listech .....
Vypravil: ..... výtisk č. .....
Ulož: ..... počet listů ..... Výtisk č. .....
Vyř. znak - lhůta: ..... Výtisk č. ....